

Aslı Aydıntaşbaş

Peki mutlu muyuz?

Aslında gezegenin en neşeli yerlerinden birinde yaşıyor olmamız lazım. Türkiye 21'inci yüzyılın yükselen güçlerinden. Zaman bizim zamanımız. Amerikalılar “double dip” denilen uzatmalı ekonomik krize sürüklenirken, Avrupa maddi ve manevi iflasın eşiğindeyken, yanbaşımızda Arap halkları bizlerin yarım asırdır sahip olduğu hakları elde etmek için canlarını feda ederken, tuzumuzun kuru olması lazım. Sahi ya! Ekonomi iyi kötü yolunda. Demokraside eksiklikler var ama isteyene sokağa çıkıp bağırarak serbest. Adaletsizlik diz boyu ama hâlâ kıyıda köşede vicdan sahibi yargıç, savcı, gazeteci, siyasetçi var. Dernek kuruyor, muhalefet yapabiliyorsunuz. İnternet serbest, en kötüsünden twitter var! İklim güzel; hava ne çok sıcak ne de soğuk. Geçen kış balık boldu; muhtemelen bu kış da öyle olur. Süpermarketler şahane; yeni açılan klimalı AVM'ler daha da güzel.

Hele diziler! Yeni sezonda anlamsız diyaloglarla çeke çeke iki saate uzatılmış o televizyon dizilerini ipe çekiyor halkımız!

Dedim ya; Türklerin mutlu olmak için çok sebebi var.

Ama mutlu değiliz. Değiliz çünkü iç barışını sağlayamamış, rövanş arzusundan arınamamış, asabi, kaba, maneviyata yönelik tüm şaşaalı şovlara karşın materyalizmin hüküm sürdüğü bir yer burası. Eğlence yerlerini saymazsanız ben sokakta gülen, neşeli, mutlu insan görmüyorum pek; siz görüyor musunuz? Trafikte, çarşıda, alışverişte insanlar çatık kaşlı, patlamaya hazır bomba gibi. Her gün rastlıyorum: Koskoca adamlar, kadınlar derdini anlatamıyor, kelimelerle sorun çözemiyor, bunalıp bağırıp çağırmaya başlıyor. Evlerin dışında da huzur yok, içinde de. Kocaları tarafından itilip kakılan anneler, çocuklarını eziyor. (Ece Temelkuran ne güzel anlattı geçenlerde.) Babaları tarafından zamanında dövülen koskoca adamlar, şimdi kodaman olmuş etrafa asabiyet saçıyor.

Gerçi memlekette huzurdan, vicdandan, namustan nasibini almış yeterince insan var; ama onlar da bezmiş köşelerinde oturuyor.

Bu mu yani 21. yüzyılın yükselen gücü?

10 gündür tatildeyim. Geçenlerde bir dosttan email gelmiş. Yıllar önce sol davalardan hapse girip çıktıktan sonra yurtdışına kaçan bir Kürt. Açıkça da belirtiyim yazan PKK sempatizanı. Geri dönemiyor. “Sevgili arkadaşım” diye başlıyor mektubu. Günlerdir uyumadığından, Kandil'e yönelik operasyonu tedirginlikle izlediğinden söz ediyor. “Sadece tatilde olduğun için değil hayata dair güzel şeyler yazmak isterdim. Ancak yaşadıklarımız bunların önüne geçti. Bombardıman 7. gününü geride bıraktı. Sana yazdığım şu saatlerde halen sürüyor. Orada arkadaşlarım, tanıdıklarım, tanımadıklarım var... Burada rahat ve güvende olmak beni utandırıyor.”

Emaili alınca durup bir düşündüm. Kim bilir kaç kişi var Kandil'e yönelik hava operasyonunu aynı burukluk, aynı tedirginlikle izleyen? Bir ülke düşünün ki, bir bölümü “Yaşasın!” diye haykırıyor, ama o dağların hemen eteğinde, ötesinde, berisinde oturanlar “Eyyvah! Onlar benim arkadaşım, akrabam, çocuğum” diye için için ağlıyor.

Türkbükü'nde, Antalya'da, Alaçatı'da birileri havalı sahillerde denize girerken, Batman'da, Mardin'de yaşayanlar gün ortasında tepelerinden geçen F-16'ları

İstanbul'da indiren, Antalya'da, Trabzon'da, gözü yaşlı anneler sokakları ortalayan...

bekliyor. Normal mi bu kadar bölünmüş olmak?

Bununla da bitmiyor. Bir ülke düşünün ki, generallerini, subaylarını hapse atmış, Genelkurmay Başkanı'nın her hareketini hafıye gibi izliyor. Memleketin bir bölümü “Yaşasın demokrasi!” naraları atıyor, kalanı bu kasetler, imzasız Word dokümanları ve gizli tanıklarla gelen linç karşısında sessizce isyan ediyor.

Bir ülke düşünün, onlarca gazetecisi hapiste, ama kimsenin vicdanı sızlamıyor.

Yurtdışında ne zaman Türklere rastlasam, hafif utanıyordum. Yüksek sesle bağıra bağıra konuşuyorlar ama tek dertleri alışveriş. “Bu çanta öbür tarafta 20 euro değil miydi” diyorlar. Ama kitap diyen, sergi diyen, müze diyen yok.

Şaşırmıyorum.

Bir ülke düşünün, para her şeyin önüne geçmiş; her başarı parayla ölçülüyor.

Allah aşkına böyle bir yerde mutluluk olur mu?